

Com a cristians no podem restar indiferents als problemes de la immigració

Dm, 11/02/2014 per Catalunya Religió

(Josep Maria Carbonell, Josep Maria Cullell, Eugeni Gay Montalvo, David Jou, Jordi Lòpez Camps, Josep Miró i Ardèvol, Francesc Torralba / [La Vanguardia](#)) Quan et vam veure foraster, i et vam acollir?" és una de les preguntes que feren els justos quan Déu els convidà a entrar al seu Regne en la paràbola del judici final. La resposta donada per Déu és prou clara: "tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu".

El text evangèlic proposa la pràctica de l'acolliment als forasters com una expressió real de la misericòrdia compassiva de Déu amb el proïsme, la qual s'origina d'una altra pregunta de Déu, la que feu a Caïm: "on és el teu germà?". Aquestes preguntes continuen interpel·lant-nos rabiosament avui, en el nostre temps i en el nostre entorn quotidià.

Els processos de globalització han comportat un important increment de la immigració en els darrers anys, ja que moltíssimes persones s'han hagut de desplaçar per trobar les oportunitats que els són negades en els seus països d'origen. Aquests forasters són els immigrants que omplen les ciutats i pobles de Catalunya. Res indica que això hagi d'aturar-se en les properes dècades.

L'immigrant es troba sotmès a una doble situació que lesiona els seus drets bàsics. Per una banda, pateix una situació injusta, a nivell econòmic, social o polític, que l'obliga a marxar de casa seva, del lloc on el paisatge li evoca la seva identitat i la cultura expressa la seva tradició. Però l'immigrant també és un estrany allí on el destí el porta a cercar feina, acolliment o asil.

En moltes ocasions, els seus drets són oblidats, quan no flagrantment conculcats, cosa que els fa viure en el temor i la vergonya. Són tinguts per estranys i, a l'hora que la globalització propicia l'arribada d'unes persones que contribueixen al creixement econòmic de la nostra societat, també es desperta el trist fenomen de

la globalització de la indiferència davant dels immigrants.

El món civilitzat no pot defugir les seves responsabilitats davant el drama humà present al darrera de les migracions modernes. Les necessàries polítiques de control de fronteres han de tractar als immigrants amb dignitat. El camí de l'immigrant cap la nova societat està ple de dificultats que se succeeixen com una interminable carrera d'obstacles que comencen ja en el propi viatge migratori.

Molts no poden arribar als països de destí perquè la mort se'ls presenta només iniciar el seu èxode. D'altres, més afortunats, un cop arribats a les societats d'acollida es troben amb immensos murs d'incomprensió i dificultats per viure dignament.

Davant la situació de precarietat i explotació en que es troben la majoria d'immigrants tots hem de reaccionar. És un problema de gran complexitat que exigeix múltiples compromisos i diversos nivells d'actuació que impliquen a les institucions i a les persones de les societats d'acollida.

Tothom ha de sentir-se convocat i participant en la construcció d'un model de convivència. L'acceptació d'un projecte compartit és el que permet gestionar la pluralitat cultural i lingüística respectant les diferents identitats dels individus de la nostra societat. No sempre ha estat possible fer-ho.

En aquest procés cal un esforç sostingut per totes les parts implicades, però d'una manera especial dels poders públics, a qui expressament és confiada la defensa dels drets de les persones. En aquest sentit, encara hi ha resistències en alguns col·lectius de nouvinguts que desconfien o, simplement, volen mantenir-se al marge de tota política d'integració oferta des de la societat d'acollida.

També aquesta ha de saber compartir amb generositat els seus recursos de solidaritat amb aquelles persones que en tenen necessitat perquè la immigració els ha introduït en la pobresa i marginació. Aquests nous pobres exigeixen ampliar l'atenció que la societat dona a les persones que es troben en situacions de dificultat i exclusió social.

Com a cristians no podem restar indiferents als problemes de la immigració. Davant d'ells hem de reaccionar. Estem cridats a testimoniar l'ètica de la compassió; hem de compartir el patiment dels demés i actuar per alliberar-los del seu sofriment.

El **papa Francesc** ha estat des de l'inici del seu pontificat sensible i radical en la denúncia d'aquesta situació. A Lampedusa, demanà tenir una nova mirada sobre el problema de la immigració i adoptar polítiques d'acolliment més humanitzades. Les paraules del papa al saber la tràgica notícia del naufragi d'una pastera en el Mediterrani ("és una vergonya") han de commoure la nostra consciència. Què fem per què aquesta situació deixi d'averkonyir-nos?

L'Església catòlica i la comunitat cristiana no poden ser insensibles al crit dels oprimits i pobres, especialment a les noves formes de pobresa associades a la immigració. La resposta cristiana aporta una actitud d'estimació real als immigrants com expressió de la misericòrdia de Déu amb el proïme.

Calen gestos afectius i efectius de compassió vers els immigrants. Sense oblidar que, atès que la causa de la immigració és la manca d'oportunitats en els països

d'origen, cal assegurar que els països amb més recursos tinguin polítiques actives de cooperació pel desenvolupament d'aquells.

La misericòrdia compassiva comporta una actitud vigilant, en to de denúncia profètica, del comportament de les institucions públiques amb els immigrants. Resulta inadmissible per a la consciència cristiana acceptar com a normal l'ús de filats amb ganivets per contenir les entrades irregulars de persones, o el tracte inhumà que reben aquells immigrants en situació administrativa irregular que són reclosos en els Centres d'Internament d'Estrangers (CEI) com a pas previ per la seva expulsió.

La complexitat i opacitat administrativa resulten inadmissibles. Davant aquesta situació reclamem la dissolució d'aquests centres i l'establiment d'un nou sistema d'atenció als immigrants irregulars en consonància amb l'esperit i lletra de la Declaració Universal dels Drets Humans.

Tot i els esforços fets per moltes persones per tal d'acollir sincerament els nouvinguts, encara persisteixen molts recels i moltes prevencions que dificulten aquest procés (entre els quals, el recel dels pobres ja instal·lats aquí abans dels immigrants nouvinguts, i als quals també cal tenir presents amb especial cura i delicadesa perquè no se sentin oblidats).

La por a l'altre per la seva diversitat cultural o religiosa, en alguns casos comprensible per la pròpia actituds dels immigrants, contribueix a establir importants barreres que dificulten la cohesió social als nostres pobles i ciutats, i eixamplen les diferències amb els nouvinguts.

Això és aprofitat per algunes forces polítiques per alimentar les pors atàviques a tot allò que és diferent i estrany. Els nous populismes forjats a partir del refús dels immigrants són un perill per a la democràcia i per a la mateixa humanització de la societat.

Els prejudicis i els estereotips condicionen la percepció que una part de la població té dels immigrants. Convé combatre aquestes imatges distorsionades, perquè no ajuden a cohesionar la societat i a construir la convivència cívica basada en el respecte.

El conjunt de l'Església catòlica catalana està molt present en les diverses iniciatives d'acolliment dels immigrants. La missió dels cristians és humanitzar la societat tenint especial cura del més vulnerables.

Cal fer-ho de forma generosa i desinteressada. Els cristians hem de saber, tal com deia la recentment traspassada germana Teresa Losada, "dialogar, conviure, donar sense la certesa d'esperar reciprocitat manifesta la gratuïtat més gran a que ens convida la nostra fe".